

SINKA, si'ngka, v. n. 1. I. (af *Sen*; fam.) Söla, dröja. — *S. sig*, v. r. Fördröja sig. — *Sinkande*, n. 4.

SINKA, si'ngka, f. 4. II. Liten krampa, hvarmed söndrade delar hopfogas.

SINKA, si'ngka, v. a. 1. III. *S.* ell. *s. ihóp*, (tim.) hoplappa. *S. porstin*, åter hopsätta sönderlaget porstin. *S. koppar*, hopfoga stycken deraf i kanterna, genom deras inskjutning i motsvarande inskärningar och lödning. — *Sinkande*, n. 4. o. *Sinkning*, f. 2.

SINKARE, si'ngkare, m. 5. En, som gör yrke af att åter hopsätta sönderlaget porstin.

SINKSAM, si'ngksam, a. 2. (fam.) *Se Sölig*.

SINLIG, a. 2. 1) Som tillhör, har afseende på sinnen. *S-a njutningar*. — *Syn.* Sensuel. — 2) (om person) Som älskar världen och sinnenas njutningar. *En s. människa*. — *Syn.* Sensualistisk. — Skrifves äfv. *Sinnlig*.

SINLIGHET, f. 3. 1) Egenskapen att vara sinlig. — 2) Det sinliga, sinneverlden. *S-en försvinner och evigheten nalkas*. — 3) Sinne. *S-ens njutningar*. — 4) Begär efter sinliga njutningar. *Delta retade hans s. S-ens förnämsta passioner äro: frässeri, dryckenskap, välust*. — Äfv. *Sinnlighet*.

SINLIGT, adv. På ett sinligt sätt. *Lefva s. S. uppfatta något*. — *Motsats*: Andligt. — Äfv. *Sinntligt*.

SINNAD, a. 2. 1) Som ämnar, tillärnar något. *Han är s. att göra en resa*. — 2) Säges äfven med afseende på beskaffenheten af en persons tillfälliga tänkesätt, sinnesstämning, afsigter. *Väl, illa s.*, som hyser goda, elaka tankar, afsigter. *Vara väl, illa s. emot någon*. *Jordiskt s.*, som tänker endast på det jordiska. *Kungligt s.*, som hyser en konung värdiga tänkesätt. *Huru är han nu s.?* huru tänker han nu? *Nu är han annorlunda s.* — Bildar sammansättningsgarna Välsinnad, Illasinnad, Argstint, Ondstint, m. fl.

SINNE, n. 4. 1) (i allmänhet) Förmågan att emottaga intryck af föremål. *Yttre s.*, förmågan att emottaga intryck af de utom oss befintliga föremålen. *De fem yttre s-na* (ell. i allm. blott *de fem s-na*) äro: känsel, smak, lukt, hörsel och syn. *Objektiva s-n*, benämning på känsel, syn, hörsel, emedan de föreställa sådana egenskaper, som synas tillhöra sjelfva objekterna. *Subjektiva s-n*, smak och lukt, emedan de framställa våra egna känslor, eller vissa af objekterna frambragta förändringar i våra organer. *De ädlare s-na*, syn och hörsel. *Inre s.*, själens förmåga att förnimma sina egna förändringar och tillstånd. *Vara från sina s-n, icke vara vid sina s-n, icke hafva sina s-n i behåll*, hafva förlorat bruket af sitt förnuft. *Blifva rörd till sina s-n*, mista förståndet. *Åter komma till sina s-n*, återfå sans. — 2) Sjal, hjerta, sinne-lag, lynne. *Ett elakt, herrsklystet s. Glädt s. Sorgsen till s-s. Stadig, jemn till s-s. Med muntra, lediga s-n. Uppreta ens s. Huru är han till s-s?* till sinnelag ell. lynne? *Nu är han någorlunda till s-s*, vid temligen godt lynne. *Hafva något i s-t*, ämna göra, företaga något. *Hafva ondt i s-t*, tillämna något ondt. *Få något i s-t*, i tankarna. *Det har aldrig kommit, fallit, runnit mig i s-t*, jag har aldrig kommit att tänka derpå. *Föra en något till s-s*, föreställa, påminna en om något. *Lägga något på s-t*, blifva ledsen, sorgen, bekymrad öfver något. *Gå ur s-t*, falla ur minnet. *Sätta sig i s. på all...*, föresätta sig. *Det gick honom djupt*

till s-s, det bedröfvade honom högligen. *Vända sitt s. till, ifrån, sin håg till, ifrån*. *Lugna s-na*, allmänheten. *Detta vände folkets s-n ifrån honom*, beröfvade honom folkets tillgifvenhet. — 3) Vilja. *Det gick ej efter hans s. Göra efter sitt s.* *En man efter Guds s., efter mitt s.* — 4) Håg, naturlig fallenhet, tycke. *S. för det sköna, för poesi*. *Han har intel s. för vänskap*. — 5) Vrede, vredgad sinnesstämning, harm; argt sinnelag, egensinnighet. *Styra sitt s. Visa sitt s. ell. blott visa s. Pojken har s. som en Finne. Bryta ett barns s.*

SINNEBILD, m. 3. Något kroppsligt, som tjänar att förinliga något okroppsligt, ett begrepp eller en idé, t. ex.: *Ankaret är hoppets s., cirkeln evighetens*. — *Syn.* Emblem, Symbol.

SINNEBILDIG, a. 2. Som innebär en sinnebild, har derpå afseende. *En s. figur*.

SINNEBILDIGT, adv. På ett sinnebildligt sätt. **SINNEBILDSLÄRA**, f. 4. Läran om sättet att genom sinnebilder framställa de Gamles mytiska gudomligheter, dygderna, lasterna och människans passioner.

SINNELAG, n. 5. Känslornas och begärens naturliga beskaffenhet hos en människa. *Hafva godt, elakt s.* — *Syn.* Hjerta, Sinne, Naturel, Anda, Karakter.

SINNER, se *Sinder*.

SINNESART, m. 3. *Se Sinnelag*.

SINNESVALA, f. 4. *Se Dvala*, 2.

SINNESFRID, m. sing. *Se Själsfrid*.

SINNESFÖRFATTNING, f. 2. *Se Sinnestillstånd*.

SINNESFÖRMÖGENHET, f. 3. *Se Själsförmögenhet*.

SINNESFÖRVIRRING, f. 2. Förvirrad själs-tillstånd, hvarunder människan icke förmår att tänka redigt, och antingen tillfälligt, snart öfvergående, eller långvarigt, då det är att betrakta såsom sjukdom, en lindrigare grad af sinnesrubbing.

SINNESFÖRÄNDRING, f. 2. Förändring i en människas sinnestillstånd.

SINNESLUGN, n. sing. Lugnt sinnestillstånd.

SINNESNEDSLAGENHET, f. 3. Nedslagen sinnesstämning.

SINNESORGAN, -- ärrgån, m. o. n. 3. Kropps- verktyg för något af de fem sinnen.

SINNESORO, f. sing. Oroligt sinnestillstånd.

SINNESRO, f. sing. *Se Sinneslugn*.

SINNESRUBBNING, f. 2. Själstillstånd, då förnuftets verksamhet är väsendtligen rubbad, d. v. s. då människan ej har fulla bruket af sitt förstånd.

SINNESRÖRELSE, f. 3. Stark och liflig känsla. — *Syn.* Affekt.

SINNESSJUKA, f. sing. eller

SINNESSJUKDOM, m. sing. Sjukligt tillstånd, då själens verksamhet varaktigt och vanligen utan feber är så stördt, att den deraf lidande i mer eller mindre mån är beröfvad bruket af sitt förnuft.

SINNESSTYRKA, f. sing. *Se Själsstyrka*.

SINNESSTÄMNING, f. 2. Det tillstånd, hvori en människas själ för tillfället sig befinner, beroende af yttre och inre verkande orsaker.

SINNESSVAG, a. 2. Som icke har fulla bruket af sitt förstånd.

SINNESSVAGHET, f. 3. Varaktigt själstillstånd, då människan ej har fulla bruket af sitt förnuft.

SINNESTILLSTÅND, n. 3. Sinnets eller sjä-